

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

De Somer op opening Akademiejaar:

Stokpaardjes en meer recente denkoefeningen

De vergrijzing aan de top is dan nog wel niet spreekwoordelijk, voor zover men de rede van de rector als een politieke beginselverklaring moet zien, kwam De Somer echter geen nieuwe dingen vertellen. Hij wist zich bovendien gemakkelijk te verzekeren van supporters door de verdediging op zich te nemen van zowel (en in de eerste plaats) de belangen van het academisch personeel (professoren) als van — zij het in mindere mate — het wetenschappelijk personeel — en enkele keer — de studenten.

Afgaand op deze laatste vaststelling: wordt de leeuw oud, of heeft een gedwongen rustperiode enkel zijn gevoel voor tactiek aangescherpt? Deze openingstoespraak was een staaltje koordansen zoals alleen een liberaal akademikus als De Somer ten beste kan geven — én erbij rechteblijven.

Inderdaad, vertrekken van (het eigenlijke thema van de speech) de besparingen op de universiteiten, zich op het standpunt stellen van de elite universiteit, niet maatschappelijke zending maar onaantastbare academische vrijheid, over de verdediging van assistenten en studenten mits uitholling van al hun essentiële eisen tot democratisering, om te komen tot een berustend standpunt als "wij kunnen de feitelijkheid niet veranderen van een gewijzigde maatschappelijke kontekst waarin de universiteiten zijn terechtgekomen en moeten ons daaraan aanpassen", vereist enig kunst- en vliegwerk. De rede van De Somer was een rechtblijven, een debiteren van oude en enkele nieuwe (of nooit uitgesproken) denkbeelden; zeg maar stokpaardjes, naast enkele meer recente denkoefeningen.

Zoals wel meer verward prof. De Somer ook nu weer van bij de aanvang traditie met elitairisme, democratisering van het universitair onderwijs met individuele statusverheffing. Zoals wel meer haalde hij regelmatig uit naar de onderwijsverstrekkende taak van de universiteit. Zoals wel meer moesten een aantal richtingen die door de positief-wetenschappelijke akademikus niet voor vol aangezien worden, het ontgelden.

En De Somer zou De Somer niet zijn indien hij ook nu niet weer een lans brak voor een *numerus fixus*, met als argument

de stijgende academische werkloosheid (impliciet in de hand gewerkt door de democratisering van het universitair onderwijs, nota bene). Naast dit gemeengoed aan De Somers ideeën waren enkele hoofdlijnen in zijn gedachtegang te onderkennen.

Besparen

Een eerste deel van De Somers rede omvatte een terugblik op de niet ingeloste verwachtingen van de financieringswet van 1971 voor de universiteiten.

Kandidaat van de studenten geniet ruime voorkeur op A.R. Nieuwe verantwoordelijke studentenaangelegenheden

De Academische Raad verkoos in een bijzondere vergadering op donderdag 23 september jl. Prof. dr. Maurice Sabbe van de theologische fakulteit als nieuwe beleidsverantwoordelijke voor studentenaangelegenheden in opvolging van Prof. Karel Tavernier. Een en ander is gevolg van het ontslag van Guido Declercq als algemeen Beheerder van de KUL. Deze zal worden opgevolgd door Vice-Rector Tavernier die de verantwoordelijkheid voor studenten-zaken ruilt voor het algemeen beheer van de unief.

De noodzaak tot verkiezen van een nieuwe verantwoordelijke voor het beleid in de sociale sektor en het onderwijs-terrein werd reeds een half jaar geleden duidelijk toen bleek dat Tavernier als opvolger van Declercq werd genoemd. Zowel De Somer als Tavernier peilden naar voorstellen vanuit de studenten. Konsultatie van de kringvertegenwoordigers in de Algemene Vergadering van Kringraad en gesprekken met de kandidaten die door De Somer werden voorgesteld, deden Kringraad-ASR besluiten de voorkeur uit te spreken op Sabbe. Deze voorkeur werd door de studentenvertegenwoordigers op de Akademische Raad bekend gemaakt. De voltallig aanwezige Akademische Raad verkoos met ruime meerderheid Prof. Sabbe als opvolger voor Tavernier.

De studentenvertegenwoordigers en de leden van Kringraad toonden zich na afloop van de Akademische Raad bijzonder verheugd over het resultaat. Immers Sabbe was één van de namen die op het "verlanglijstje" van de studenten, dat aan De Somer werd overgemaakt, stond.

Teologische Bib

Maurice Sabbe is gewoon hoogleraar in

Dit wettelijk bepaald financieringsmechanisme, waaraan politieke beslissingen ten grondslag lagen die het universitair beleid in België "zouden" gaan bepalen voor decennia, werd reeds luttele maanden na het stemmen van de wet in vraag gesteld. De constante evolutie van niet-indekering van de toelagen enerzijds en van besparingsbesluiten anderzijds, maakte het wettelijke bepaalde, financiële kader van de universiteiten in de praktijk onuitvoerbaar.

In dit verband spreekt De Somer dan ook terecht van een onsamenhangende regeringspolitiek gedurende de afgelopen 10 jaar.

De besparingswoede gaat echter door. En de spankracht van de begroting van de KUL is door vorige besparingen reeds in die mate gedaald, dat nog slechts 7% van de totaal beschikbare gelden beschikbaar zijn voor onderzoek en onderwijs; nog slechts 7% werkingsgelden dus, in de strikte zin van het woord. Gepaard aan een dalende nataliteit die zijn weerslag op het studentenaantal (en dus op de subsidiëring) zou laten voelen, betekent dit een regelrechte afbraakpolitiek, aldus de rector.

Op die manier komt er volgens De Somer niets terecht van de zelfs nog in de recente Koninklijke Besluiten verkondigde democratisering van het onderwijs, alleen weten de studenten dit reeds langer dan vandaag, en is ook de afbraak van het sociaal statuut van wetenschappelijk en academisch personeel (dixit De Somer) daar niet de bepalende factor in geweest.

Zijn verdediging van de democratisering kan voor de aandachtige toeschouwer nauwelijks "gelouwaardig" overkomen. Wat amper 7 maanden geleden (bij het patroonsfeest van de KUL) nog het verdedigen door de studenten van privileges heette te zijn, moet nu plots mee de (al of niet terecht) contestatie van de academische overheid tegen de budgettaire ingrepen van de regering schragen!

En was het dezelfde De Somer niet die rond diezelfde periode, naar aanleiding

De Somer: Liberaal Akademikus

Dubbelhartigheid of onwetendheid?

Ter gelegenheid van de opening van het academiejaar maandag 11. nodigde de academische overheid het Atelier Théâtral uit Louvain-la-Neuve uit met een voorstelling van Samuel Becketts *Fin de Partie* ("Eindspeel"). Merkwaardig genoeg is dit toneelstuk een extreem voorbeeld van wanhoop zonder uitzicht, van een a-morele levenshouding, kortom een on-christelijk stuk.

Ik kan hieruit twee dingen konkluderen. De K.U.Leuven beroept zich meer dan ooit op de christelijke eigenheid van haar instelling. Of dit al dan niet terecht gebeurt, laat ik buiten beschouwing, maar voor deze voorstelling was het alleszins geen norm.

Weekblad. Jg. 9, '82-'83. Nr. 2 dd. 7 oktober 1982.

V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2D 3000 Leuven.

Redakties: steeds op vrijdag tussen 17.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verdieping.

Nr. 3. Artikels binnen op 8 oktober. advertenties op 7 oktober.

Nr. 4. Artikels binnen op 15 oktober. advertenties op 14 oktober.

EN VERDER...

studentenspeech p. 3
alma-prijzen omhoog p. 3
cvppvvspeagalevvuenz ... p. 6-7
paleisrevolutie bij scorio .. p. 8
cas versus kassa p. 10
agenda p. 12
en zoekertjes ook...

Notabelen Op de Receptie: links een onduidelijke De Somer en rechts de ex-rector van de VUB, die de dorstige premier (centrum, zoals steeds) laaft.

van een bezetting van de Faculty Club, zei dat hij "nooit de frieten van de studenten zou betalen"?

Euthanasie en anticonceptie

Er zou bovendien een impliciete depreciatie van het hoogleraarschap uitgaan van de besparingsmaatregelen en een ontmoediging voor de aankomende wetenschapper in het algemeen.

Volgens rector De Somer pleegt de nationale overheid op alle punten contractbreuk met academisch en wetenschappelijk personeel. De weddeverlagingen, afschaffingen van bijzondere barema-verhogingen, verstraking van de promotieprocedure, afschaffing van het emeraat zijn er even zo vele voorbeelden van. De enige kans om binnen het strakker geworden keurslijf op te scheuven naar een hogere rang in het academisch kader is **ouder worden**. Met als door De Somer in het vooruitzicht gestelde apocalyps: de vlucht uit de universiteit van de meest waardevolle elementen. Bovendien bestaat de enige mogelijkheid om aan de universiteit de besparingen door te voeren, er groten-deels in het personeelskader in te krimpen: niet vervanging van de afvloeiende professoren. Ook de verjongende werking die de afschaffing van het emeraat met zich zou moeten brengen wordt daardoor teniet gedaan.

"Euthanasie van de ouderen en anticonceptie van de jongeren."

Contract research Oplossing voor onderzoek

Het uitdrogen van de financieringsbronnen van de universiteiten, zal op termijn nopen tot contract-research, de onvermijdelijke weerslag van het aanboren van nieuwe geldbronnen.

Deze laatste — overigens niet op schrift gestelde — uitweg verdient de

aandacht. Vooral de principiële vraag die de rector opwierp: kan, en zo ja, in welke mate, de universiteit haar zelf verkopen? In hoeverre verkoopt de universiteit haar zelf indien ze een (belangrijk) deel van haar onderzoek laat financieren vanuit de industrie?

Nuttig is volgens De Somer alleszins de stress die contract-onderzoek met zich meebrengt, die prestaties stimuleert. Maar uiteindelijk is de kans groot dat niet meer de universiteit als geheel primeert — en vrijheid van onderzoek als zodanig — maar eerder toegepast onderzoek in die departementen waar op onmiddellijke rendabiliteit gespeeld wordt. Een aangezien rendabiliteit moeilijk voorspelbaar is, zijn ook desillusies onvermijdelijk.

Het "tranquilliserend en vervreemdend effect van fundamenteel onderzoek op de onderzoeker, die zich afsluit van de maatschappij", woog voor een liberale De Somer blijkbaar toch niet op tegen de noodzaak van vrij en onafhankelijk onderzoek, gefinancierd door subsidies waarover de universiteit zelf kan beschikken.

GRATIS TREINREIS voor STEMMERS

Na ettelijke telefoons naar zowat alle belangrijke Vlaamse informaticatoren van de NMBS (met dan nog vaak *respondants français*) hadden we de ware toedracht te pakken. Het mag dan nog zo'n crisis zijn, Herman De Cro's retellende "fairplay" — parastataal verweerd de Leuvense student op een manier waar Piet D.S. en Wilfried M. een beleidspunt kunnen aan zuigen.

Dat zit zo: wie zich vrijdag 08, zaterdag 09 of zondag 10 oktober aandient in Leuven station met zijn/haar kiesbrief en een studiebewijs van de K.U.Leuven (te verkrijgen op de Hallen, Naamsestraat 22) mag gratis naar huis en terug reizen om te gaan stemmen — o edele, democratische, plicht des vrijen Belgischen staatsburgers.

Heb je je stembrief thuis laten liggen, dan ben je wel dom maar nog niet verloren. Ook hiervoor kent Herman een lukratieve — doch burocratische — oplossing: stuur heel de rotozool op naar Brussel (treinticket, KUL-attest, kiesbrief met gemeentestempel) en het Ministerie van Binnenlandse Zaken stuurt je nog vóór 2001 de som van heen- en terugreis toe. Waarop de Apokalyps natuurlijk meedogenloos hard toeslaat. Dit is overigens geen voortijdige of nahinkende flauwe aprilgrap, alweer van De Cro; integendeel, het is hem, cynisch en doordacht, ernst.

Redactioneel

Men zou De Somer een liberaal kunnen heten: op het einde van zijn openingspeech verklaarde hij openlijk dat de stress, de prestatiedwang die contractresearch (d.w.z. gericht op specifieke behoeften van en gefinancierd door de industrie) het "tranquillizerend en vervreemdend" effect t.o.v. de buitenwereld van het gesubsidieerd fundamenteel onderzoek opheft. De Somer zou echter De Somer niet zijn als hij ook het falen van die redenering niet zag, in het licht dan van, voor hem, de specifieke taak van de universiteit: het vrijwaren van een waardenrijke wetenschap op kwalitatief zeer hoog nivo, los van

bestaande tendenzen (modegrillen wellicht, aldus de rektor). Vandaar zijn bezorgdheid omtrent de subsidiëring. Vandaar dat hij benadrukt dat de unief, qua werkkansen, evenveel of meer te bieden moet hebben dan de privé-sektor. Als bij toeval zegt hij dat de universiteit dan ook mensen moet afleveren met een zeer hoog wetenschappelijk nivo, die zich als renovators moeten kunnen profileren.

Als de rektor hier de konsekventies uit trekt, namelijk dat het onderwijs een verhoogde aandacht moet krijgen dat hoogstaand onderzoek niet

kan zonder een verregaande vrije ontplooiing van de "begrijpende mens", dan hebben we hier, wellicht voor het eerst sinds lang, een aanknopingspunt tussen het studententstandpunt en dat van de rektor.

Als studenten zich sterk maken dat de studiedruk moet afnemen, is dat niet enkel omdat men niet wil werken... maar eerder omdat de kwantitatieve externe druk werken—in de diepte—onmogelijk maakt, en een volledig domein van persoonsontplooiing naast de studie—misschien voor altijd—braak laat liggen. Om nog te zwijgen van de kwaliteit van de

verworven kennis. Dit dwingt dan ook tot een grondige afweging van de huidige (didactisch vaak manke) en alternatieve onderwijsvormen, die een kwalitatieve, creatieve tendens meer ondersteunen. Het zou immers goedkoop zijn in dit verband te beweren dat studenten eigen inbreng schuwen als de pest: mogelijk krijgen zij de indruk daarvoor eerder gepenaliseerd dan beloond te worden, daar het de massa werk nog doet toenemen.

Gedaan dus met het heilloos bladzijden vreten en opspuwen.

De redactie

LEZERSBRIEVEN

Open brief
aan Sociale Raad

In verband met het artikel «Sociale Raad en Sociale Sektor» (Vetojaargang 9 nr 1), graag enkele rechtzettingen.

1. Er is nooit sprake geweest van een prijsvermindering in Sedes. Wel heeft de Raad van Beheer van Alma op 23.3.82 een voorstel goedgekeurd om in de periode oktober-december 1982 ten titel van experiment een prijsvermindering van 5,-fr door te voeren. Dit teneinde de avondmalen in Alma II en Alma III te stimuleren.
2. Gedurende een paar weken werd in Alma II een duurdere schotel van hogere kwaliteit uitgetest tijdens het avondmaal. De nadruk dient hierbij gelegd op het feit dat aan het bestaande menu één schotel werd toegevoegd; m.a.w. de keuze werd verhoogd. Wat de Sociale Raad een «zogenoemd succes» noemt, betekent alleszins het volgende:
 - 37,53% van de studenten verkoos een duurdere schotel tegen normaal slechts 17,88%.
 - de prijs blijkt niet doorslaggevend te zijn, aangezien het aantal schotels van 85,-fr schommelt tussen 12,52 en 27,15% en voor schotels van 75,-fr tussen 16,92 en 24,53%.

Tenslotte nog dit: het onderscheid tussen de biefsteak- en de gehaktbalstuden getuigt m.i. van een demagogische en te enge kijk op de sociale restauratie. Het voortdurend spreken over de zgn. luxe schotels en het aanhoudend verzet tegen een afgewogen prijsdifferentiëring, wijst op een opvatting waarbij de rol van de Universiteitsrestaurants zou beperkt zijn tot het verstrekken van maaltijden van een minimale kwaliteit aan een minimale prijs. Hierbij dient dan uiteraard elke vorm van culinair of ander comfort geweerd, voor zover hiervoor betaald moet worden. Zulk restaurant is natuurlijk denkbaar, maar is het ook leefbaar? Indien men zulke restaurants wil, moet dit dubbelzinnig door alle betrokken partijen beslist worden. Tegelijkertijd dient deze opvatting eveneens toegepast in de andere sectoren, met alle konsekventies vandien. De opdracht van de

Universiteitsrestaurants zou dan heel wat eenvoudiger en goedkoper worden.

De vraag blijft echter, wie wenst dergelijk restaurant? Alles schijnt er op te wijzen dat de vraag van het studentepubliek een andere richting uitgaat. Kwaliteit en prijs schijnen voor de student evenwaardige factoren te zijn. Prijsdifferentiëring die geen rekening houdt met de financiële mogelijkheden van de student, leidt tot «overkoopbaarheid». Dat sommige studenten over meer middelen beschikken dan anderen, is een probleem dat niet kan of moet opgelost worden door de Universiteitsrestaurants. Het lijkt ons niet realistisch te doen alsof er geen sociale verschillen zouden zijn bij de studenten. De restaurants staan immers open voor alle studenten, tenzij men ook dit wil veranderen. Nivelering op laag niveau zal ongetwijfeld cliënteelverlies tot gevolg hebben.

Een Universiteitsrestaurant dat de opdracht heeft alle studenten zo goed en zo goedkoop mogelijk te voeden, dient zich o.i. te richten op de vraag die leeft bij het studentekliënteel. Zo bekeken is prijsdifferentiëring geen vies woord, maar het logisch gevolg van een gezond bedrijfsbeleid.

G.M.
22.9.82

Leuven

Beste Veto-redacteuren,

Ontroerd door jullie vurige smeekbeden om aanvullende artikels, heb ik de benen onder de schrijftafel geschoven en zelf vol enthousiasme de pen gegrepen om te vertellen wat me op het hart ligt. Klasseer het onder de lezersbrieven of plaats het bij de roddel van «Kreten en Gelfuister», of keil deze weelklag in de prullemand. Het is me allemaal om 't even, maar ik heb het wel gehad. Sukses met jullie geesteskind dit jaar en tot ziens!

Om mijn verbuurgelijingsproces in onze goegemeente in te tomen (en in feite ook

Vervolg op blz. 11

Het ei van Newton

L'histoire se répète of hoe kinderfantomen weer de kop opsteken. we slikken nu elke dag een lepel inlevertraan.

Wat zegt U? Kan ik daar geen eitje over breken? Kom nou, als het weer iedereen toegelaten is zijn gezicht op straat uit te hangen, dan kan ik toch wel eens fulmineren over kafees? Kafees dus. Op zijn minst een onderwerp met schuim op, ik geef het toe, een item on the rocks. (Maria, deel jij de rietjes al uit?) Het is geen deuren intrappen te stellen dat kafees in Leuven een belangrijk ingrediënt van het levensspotje uitmaken. Neem het derde stuk van 'horeka' weg en het scheelt werkelijk een slok op de borrel. Neen, niemand hoeft zich te schamen, de haren uit het schedeldak te trekken, de dans te ontspringen, want wij zijn allemaal, allemaal, allemaal, consumptanten van die vochtige produktiesektor, van dat economisch gebeuren dat wel eens nattigheid veroorzaakt. Welaa dan, zou Rodenbach lallen, laten we uiteindelijk eens bewust als konsument optreden en onze eisen postuleren, onder het motto: «Tooghangers aller landen, verenig U!» (dank je, Marxini).

Een eerste ras kafees kan ik al lang niet meer verdragen. Je kent ze ook, die donkere kroegen, waar er soms meer spinnewebben dan klanten zijn, waar de glazen het vuile afwassopje verklappen, waar de muziek de tand des tijds noch de platendraaiernaald verdraagt. Geitenwolven sokken, truien met tafelkleeddimensies, ze komen allemaal op hun sloffen hun alternatieve nierefen afstoffen (dank je, Hermanti-

ni). Zulke kafees zijn uitermate geschikt voor speurtochten met als opdracht «Zoek het licht!». Van speurtochten gesproken... Neen, ik maak er geen woorden meer aan vuil, ik houd niet van kafees, waar je niet kan zien dat je glas leeg is.

Een andere kafeefamilie heeft recentelijk mijn smaakpapillen geteisterd. Kon ook moeilijk anders, want het is een klokkenverse variëteit op het aloude tema. Je kent ze ook, die schreeuwerig verlichte badkamers, waar op geen gelakte buis, glanzende tegel of gepolijst metaalprofiel gekeken wordt. Goed, een aantal specimens getuigen van een zeker esthetisch inzicht, maar ik hou er niet van in een institution of leisure' (dank je, Prismartini) zoveel wats naar mijn hoofd gericht te krijgen, dat ik me verzeild voel in een buro, waar rijkswachters alles uit mijn strot duwen om mijn fisje wat meer vulling te geven. Van rijkswachters gesproken... Neen, ik maak er geen woorden meer aan vuil, ik houd niet van kafees, waar iedereen kan zien dat mijn glas weeral leeg is.

Kritiek, inderdaad, zuur als het citroentje, maar knapperig als de nootjes, want opbouwen kunnen we ook. Konsumenten, schuif Uw kruk wat dichtere, we gaan het alternatief in kannen en kruiken gieten... «We houden het kafee in het midden!»... Zo simpel is het. Geen licht met minderwaardigheidskomplexen, ook geen licht met moordintenties, maar licht dat... hoe zou ik het zeggen... licht dat de regel van een gezond bierversbruik huldigt: genoeg maar niet teveel; licht dat aanwezig is als de ideale huismoeder

uit het klassieke rollenpatroon er zijn als het moet, op de achtergrond als het niet mag; licht dat het dilemma van de verstokte horekafanaat inkarenreert halfvol maar ook halfleeg. «Kafeebazen aller landen, begrijpt U?» (dank je bis, Marxini). Trek Uw eerbiedwaardige instelling niet meer op flessen en maak ons niet meer draaijer door een totaal gebrek aan licht (zo erg is de crisis nu ook weer niet) of door een zondvloed van licht (of wist U misschien niet dat het kafee was?). Onze loyaliteit zal Uw drinkgelegheid, onze trouw zal nog menige kurk doen knallen, onze liefde zal het andere water in de wijn slikken. (Maria, ik heb gevraagd rietjes uit te delen, ik zal zelf wel oude wijn in nieuwe zakken gieten.)

Ook gehoord 'on the radio', op 17 september? Lutgart Simoens is grootmoeder geworden tijdens haar uitzending! Als dit ook eens zou overvallen met Ireen Houben, dan zou er tenminste eens iets gebeuren in haar programma...

Recente opzoekingen, die terug gaan tot de 14de eeuw hebben het ontstaan van de brouwerijen Artois teruggevonden. Een dokument daterend uit 1366 maakt gewag van het huis «Den Horen» gelegen in het leen van Horen (nu in de Mechelsestraat). Hier, in het jachtdomein van de Keizersberg, het landhuis van de Graven van Leuven, vestigde zich de kleine brouwerij «Den Horen», waaruit de latere brouwerijen Artois zouden ontstaan.

Volgens de geschiedschrijvers kon de stad Leuven in de 16de eeuw slechts overleven dank zij de Universiteit en de Leuvense brouwerijen. In de loop van de achttiende eeuw zouden deze brouwerijen trouwens een aanzienlijke expansie kennen.

In 1717 koopt Sébastien Artois (1680-1726) de brouwerij «Den Horen» op en schenkt haar zijn naam. Zijn kleinzoon Léonard (1745-1814) breidt het familiebedrijf aanzienlijk uit door de aankoop van de brouwerijen «Franse Kroon» (1787) en «Prins Karel» (1793), beide gelegen langsheen de vaart. Hij verenigt de drie brouwerijen onder één naam: Brouwerijen Artois.

Tijdens de regering van Napoleon produceerden de brouwerijen niet minder dan 80.000 hl per jaar. Hiermee waren ze de grootste brouwerij, niet alleen van Leuven, maar van het ganse Keizerrijk.

Ter gelegenheid van Kerstmis 1926 beslissen de Leuvense meesterbrouwers een nieuw bier te brouwen voor hun Belgisch cliënteel. Het wordt een pittig, goudblond bier van lage gisting, met een pittige hopsmaak, en een hoger alcoholgehalte dan de bock-bieren die toen in onze kafees geschonken werden.

Dit Kerstbier, dat als vanzelf de naam «Stella» meekreeg, lag aan de basis van het duurzame succes van de brouwerijen Artois en zou de faam van onze Belgische bieren uitdragen tot ver over de grenzen van ons landje.

Artois, een reeks opties om de kwaliteit te vrijwaren

De hoge kwaliteit van de Artois-bieren is in de eerste plaats de vrucht van de voortdurende inzet en zorg van onze meester-brou-

wers. Maar ze is evenzeer te danken aan de steeds aanwezige bekommernis om deze kwaliteit, die zo kenmerkend is voor de brouwerijen Artois, onder alle omstandigheden te behouden.

Zij bouwden in 1974 te Leuven de grootste kiemvloer-mouterij van Europa. Deze aloude werkwijze — waarbij de gerst in dunne lagen op de vloeren wordt uitgespreid — is tijdrovend en zeer duur, maar zij verzekert een mout-kwaliteit die onmogelijk kan geëvenaard worden met meer recente technieken. Uit eerbied voor het eeuwenoude brouwersambacht gebruiken de brouwerijen Artois in al hun installaties nog steeds nog steeds koperen ketels, waarin het bier op ideale wijze wordt gebrouwen.

Hun kenmerkende pittige smaak danken de Artois-bieren aan de ongeëvenaarde kwaliteit van de

hop. Hiervoor kunnen alleen de hobbellen van de allerbeste herkomst in aanmerking komen.

Artois, een Belgische brouwerijgroep, een welvend en productief bedrijf

De laatste 20 jaar hebben alle grote bedrijfstakken een grote concentratie gekend. Ook de brouwerijwereld is aan deze evolutie niet ontsnapt, en veel van onze grote brouwerijen konden zich slechts handhaven door aan te sluiten bij grote buitenlandse internationale brouwerijgroepen.

Van in de zestig jaren hebben de brouwerijen Artois geopteerd voor een zuiver Belgische groeipool, die in staat zou zijn het hoofd te bieden aan de drukking van onze machtige buitenlandse concurrenten.

Hieraan is het te danken dat de brouwerijen Artois een bedrijf hebben kunnen uitbouwen met 100% Belgisch kapitaal: een garantie voor het behoud van de werkgelegenheid in deze typische Belgische nijverheidstak.

Daarenboven hebben de brouwerijen Artois onderdak verschaft aan een aantal kleine en grote brouwers, en gezorgd voor structuren binnen dewelke zij hun persoonlijkheid behouden en hun bieren blijven brouwen volgens eigen werkwijzen en tradities. Zodoende heeft Artois zijn steentje bijgedragen tot het behoud van de rijke waarder Belgische bieren.

In de loop der jaren kwamen volgende zustermaatschappijen de Artois-groep vervoegen: Chevalier Marin te Mechelen (Supra), De Gheest te Aalst (Safir), Wielemans te Vorst (Wiel's), Martinas te Merchtem (Ginder-Ale) en Grade te Mont-St-Guibert (Vieux Temps).

Stella, een Belgisch bier met een rijke traditie

Ontstaan in de eerste helft van deze eeuw, uit het werk van onze meester-brouwers, heeft Stella, ondanks zijn internationale bijval, zijn uniek karakter weten te behouden: een mengeling van geselecteerde mout en fijne hobbellen, in Leuven gistend vanaf een, in 1926

ontdekte en sedertdien angstvallig bewaarde biergist-stam. Volgens aloude tradities wordt Stella gebrouwen in koperen kuipen — de trots van de Leuvense brouwerijen — en rijpt het langzaam tijdens het lageren — tenminste 6 weken — vooraleer het in het kafee of bij de gebruiker thuis op tafel komt.

Artois, een bedrijf dat zich thuis voelt in zijn leefmilieu

Samen met de universiteit en de boerenbond vormen de brouwerijen Artois de grootste traditionele werkgevers van de stad Leuven en haar omgeving. Van de 1600 arbeiders en bedienden — de meesten wonen te Leuven of in de nabije omgeving — stammen er een aantal uit families, die elkaar generaties lang in de brouwzalen hebben opgevolgd.

Deze verbondenheid van de mensen met hun bedrijf, deze liefde voor het betere werk en de eerbied voor grote tradities zijn kenmerkend voor het brouwersvak. Een vak dat sedert eeuwen onverbreekelijk verbonden is met de Brabantse grond. Dit verklaart ook het vriendelijke sociale klimaat dat er van het begin altijd heeft geheerst. Artois, een brouwerij, een werkgemeenschap, die zich thuis voelt in haar leefmilieu, en er fier op gaat een Leuvense bedrijf te zijn.

Uit bovenstaand verhaal blijkt de nauwe betrokkenheid van de Brouwerij Artois met Leuven, studenten en traditie.

Zo u bierliefhebber bent, nodigen wij u uit het brouwproces in de brouwerij mee te maken en het eindresultaat, een lekkere Stella, mee te proeven.

Geïnteresseerd? Vraag uw kring of klub een bezoek te organiseren aan de Brouwerij Artois.

Bel "Public Relations" 016/247111)

Tot binnenkort.

Foto: de hobbellen worden bij het wort gevoegd

Artois, een Leuvense brouwer, die fier is op zijn traditie

GEMEENTERAADS VERKIEZINGEN OF

Na de fusie die Leuven bundelde met randgemeenten als Heverlee, Kessel-lo, Wilsede, Herent en Haasrode heerste er een CVP-PVV-meerderheid over groot-Leuven. Samen goed voor 26 van de 43 zetels. Ruim vier jaar vóór de nationale tendens zetelden de SP (12 zetels) samen met de VU (5 zetels) in de oppositie. Deze periode ging ook gepaard met de gedreven medewerking van Leuven socialistisch voorman Louis Tobback aan het doorbraakinitiatief dat de partijgrenzen openstelde voor al wat in Vlaanderen opgeld maakte onder de progressieve vlag. Gegangmaakt door de Leuvense professoren en redactieleden van DE NIEUWE MAAND (tijdschrift voor politieke vernieuwing) Luc Huysse en Lode Van Outryve dwudde hij, samen met de SP, de KP, de RAL en enkele onafhankelijken een linkse eenheidslijst in mekaar: de SPE (Socialistische Progressieve Eenheid) die heel wat stof deed opwaaien, zowel in Leuven als in het land, zowel bij traditionele SP-stemmers als bij de conservatieve vleugel in de gemeenteraad en Vlaanderen. Vooral de opname van de KP binnen het progressieve front roept bij kiezers en socialistische partijleden nogal wat 'historische weerstanden' op.

vrijuit als je 't proces maakt over vriendschap en uitverkoop houden, soms op belangrijke strijdpunten van de arbeidersbeweging." In die zin vindt hij het initiatief van de SP dan ook erg interessant, omdat zij het risico hebben durven nemen zich nog meer kritiek op de hals te halen dan ze al hadden met RAL en KP omwille van de onafhankelijken. Het is ook interessant omdat het werk van vele kleine studiegroepjes zoals bijv. SOKELO, tuin De Walque, dat vaak verdienstelijk is, aan bod kan komen binnen de gemeentepolitiek. Tenslotte is het ook een vingeroefening in eendheidsvorming tegen het nationaal oprukkend 'rechts geweld', waar nu mee moet begonnen worden, zodat anderen ervan kunnen leren. Er blijft wel een vorm van reserve, tenslotte lopen de respectieve ideologieën uiteen. Voor Jan Van Heulekom moeten de onafhankelijken dan ook een soort gendarmeriefunctie uitoefenen. De onafhankelijken willen betelden dat de socialisten zich eendeloos kompromitteren in het politieke spel, zoals de burgemeester Content, een Mitterand en Willy Claes, die Jan Van Heulekom "afschrikwekkende voorbeelden" noemt.

in het programma, maar: "Je gaat nog over iets anders af: hoe heeft de SP zich gedragen t.o.v. punten die voor Agalev

van belang zijn?" Waarbij vernoemd werden: de invalsweg, het rijkschoolcomplex aan Redingenhof (gerealiseerd

Grote vraag in Leuven is dan ook: hoe beantwoordt de conservatieve CVP-PVV-meerderheid deze progressieve uitdaging? In welke mate beoordeelt het kiespubliek de verdere verrechtiging het maatschappijdenken in een stad die reeds jaren dit bewind aan de tand (en in de broekzak) voelt? Is er een alternatief en beantwoordt de SPE hieraan, of moet men meer zijn heil zoeken bij de

oppositiepartij van het ogenblik (althans in Vlaanderen) de VU? Licht het alternatief van rechts nog wel bij links, of vormt AGALEV het alternatief voor de produktivisten van zowel rechts als links. Met deze vragen in het achterhoofd, meer toegespiet op het Leuvense "gebeuren", trok Veto, beladen met cassette-recorder en een resem vooroordelen, naar de representatieve vertegenwoordigers van verschillende (vooral oppositie)partijen. De soms verrassende bevindingen en konklusies lees je elders op deze bladzijde.

Men neme de uitspraken van de politici maar voor lief, want er wordt weer behoorlijk wat beweerd en beloofd. Ja, Georges Sprockeels (PVV) wil best een inspraak organiseren als die maar van de serieuze, representatieve mensen komt. Als bewijze haalt hij de samenwerking met het buurtcomité rond de invalsweg aan. In het 'grijsboek structuurplan' stelt men echter vast dat er weinig is toegezegd en nog veel minder uitgevoerd. In het andere kamp beweert Louis Tobback zonder verpinken dat hij het politiek dienstbetoon wil afbouwen. Wij konden echter zo uit het hoofd twee Leuvense kafees opnoemen waar Libert (SP) en Tobback (SP) zitting houden. Zo zie je maar weer...

Het onderscheid tussen de verschillende ideologische stellingnamen die bij verkiezingen uitgesproken, geafficheerd of verwezen worden vervaagt wanneer men de partijprogramma's onder ogen neemt (* Zie ook kader op deze bladzijde). Elke partij pretendeert dat zij voor de grote uitdagingen van deze tijd haar (enige geldende) oplossing in petto heeft en noemen zich alleen progressief al was het maar omdat ze soms durven afwijken van hun traditioneel gedachtegoed. Vaagheid, elektoraal opportunisme en pragmatisme vieren hoogtij. Je kan je dan vooral bij gemeenteraadsverkiezingen de vraag stellen: kiezen mensen op gekende personen of op vage programma's? En wat de partijen betreft: bestaat er nog wel een eenduidig verschil tussen conservatief en progressief of licht het onderscheid enkel nog tussen partijen die aan de macht zijn en partijen die deze macht ambiëren? Misschien is dit Leuvense experiment dan ook slechts een eksponent van de ganse politieke verloedering, die, meer nog dan de economische crisis, ons land in een steeds grotere dieperik stort.

We beginnen bij de grootste blikvanger: de SPE. Toen Luc Huysse en Lode Van Outryve met het project startten, maakten zij de betrokken partijen ook attent op het bestaan van een vrij grote groep politiek daklozen, die zich niet thuisvoelden in traditionele partijen. Jaak Brepoels nam het op zich een aantal mensen op te zoeken, binnen het rijke Leuvense 'basisgroepen'-milieu. Een groep van 40-50 mensen steunt de 4 onafhankelijken op de lijst. Na de verkiezingen blijven de vier groepen (SP, KP, RAL, onafhankelijken) samenwerken, op basis van het eenheidsprogramma.

Dat eenheidsprogramma is geen kompromis tussen drie nationale programma's en de inbreng van de onafhankelijken. Het eigen van de onafhankelijken is voor Jan Van Heulekom dat zij wel zonder twijfel socialistisch zijn, maar dat zij zich niet herkennen in de traditionele partijen, zoals bijv. de SP. Dat ligt hem bijv. aan de verzuiling. Jan Van Heulekom: "Een partij als de SP gaat helemaal niet

Natuurlijk ontbreken elektorale motieven niet helemaal. Tobback: "Je gaat er altijd van uit dat je deelneemt aan verkiezingen wat betekent: stemmen tellen. Daarom moet je ze niet op om 't even welke manier halen, dat is wat anders." De eenheid wil bijv. het effect van '76 vermijden toen KP en PvdA afzonderlijk opkwamen, wat uiteindelijk enkel de tegenstanders ten goede kwam.

Tegen de Belgische KP bestaan nogal wat weerstanden, die het sukses van de SPE nadelig zouden kunnen beïnvloeden. Tobback gaf toe dat dit inderdaad een onbekende is maar relativerende onmiddellijk: "Er wordt wel geschermd met de kommunistische boeman in het Westen, maar je kan niet klakkeloos het Vlaamse kommunisme terugbrengen op Moskou. De PvdA heeft afgehaakt omdat ze geen rekening houdt met de democratische spelregels, ze nemen de gemeenteraad niet au sérieux. Trouwens, als ACW-ers stemmen op een lijst met Devlies (CVP, Protea), is dat veel ongerijmder."

Maar, ook een partij als de VU, die (met enig voorbehoud, daarover verder) een progressief profiel vertoont, wil niet met de SPE samengaan in een coalitie omwille van de KP... en wellicht om nog andere redenen.

Erg opgemerkt is het ontbreken van Agalev als "progressieve" partij op de eenheidslijst. Wij legden de vraag voor aan Louis Tobback, Jan Van Heulekom en Nicole Delbecq van Agalev. Louis Tobback antwoordde, erg rechtvoor-de-raaps, dat hij het zelf ook niet zou gedaan hebben. In de eerste plaats omdat Agalev niet uitsluitend een linkse partij is: de plaats waar Agalev zich op sociaal-economisch en moreel terrein situeert is voor hem onduidelijk, en hangt samen met het thema. Zij verwijten de SP, KP en RAL dat er produktivisten inzitten. Tobback verwijt Agalev daarentegen nogal laagdunkend dat er een aantal retro's inzitten die terug met Volendammer muts willen rondlopen. De voornaamste reden is echter voor hem dat zij voor het ogenblik nog een partij zonder structuur zijn: zij konden geen brede basis raadplegen over het samengaan, zij kennen hun kiezers nog niet goed genoeg. Komt daarbij dat Agalev ook wel voelt dat zij elektoraal de wind in de zeilen hebben, en dus de behoefte aan een eenheidsfront niet zo voelen.

Ook Jan Van Heulekom denkt dat een vorm van elektoraal opportunisme, zij het geen kwalijke, meegespeeld heeft. Daarnaast ziet hij als groot verschil tussen Agalev en de SPE dat zij niet zo dadelijk denken aan frontvorming tegen rechts. Het feit dat de R van RAL staat voor revolutionair sluit volgens hem ook niet zo goed aan bij de kiezers van Agalev.

Nicole Delbecq nuanceerde een en ander. De uitnodiging kwam pas eind januari, het eerste gesprek begin februari, en toen was er nog geen sprake van een programma. De naam lag toen al ongeveer vast, en andere formules dan de eenheidslijst waren uitgesloten. In het begin werd er dan nog alleen over de samenstelling van de lijst gesproken, zodat het geheel als een korte-termijnplossing overkwam. Zij geeft grif toe dat er veel punten van overeenkomst zijn

Stil protest van een ontevreden burger: de Christelijke Volks Partij op de vuilnisbelt.

De SPE en haar imago: is Tuur de sigaar of houdt-ie het bij een proletarische halfzware shag?

Sprockeels ludiek; Partij, Vrijheid, Vooruitgang: SMURF?

Status quo of ruk naar rechts, enige resterende alternatieven?

KIESKEURIGE KATTEN, STEM VOOR DE VERANDERING.

MIAUW

Zo goed dat katten er zelf om vragen.

Bij de beesten af: heeft de VU zijn Vlaamse Leeuw ingeruild?

DA TONIO
pizzeris e ristorante

MUNTSTRAAT 19
3000 LEUVEN

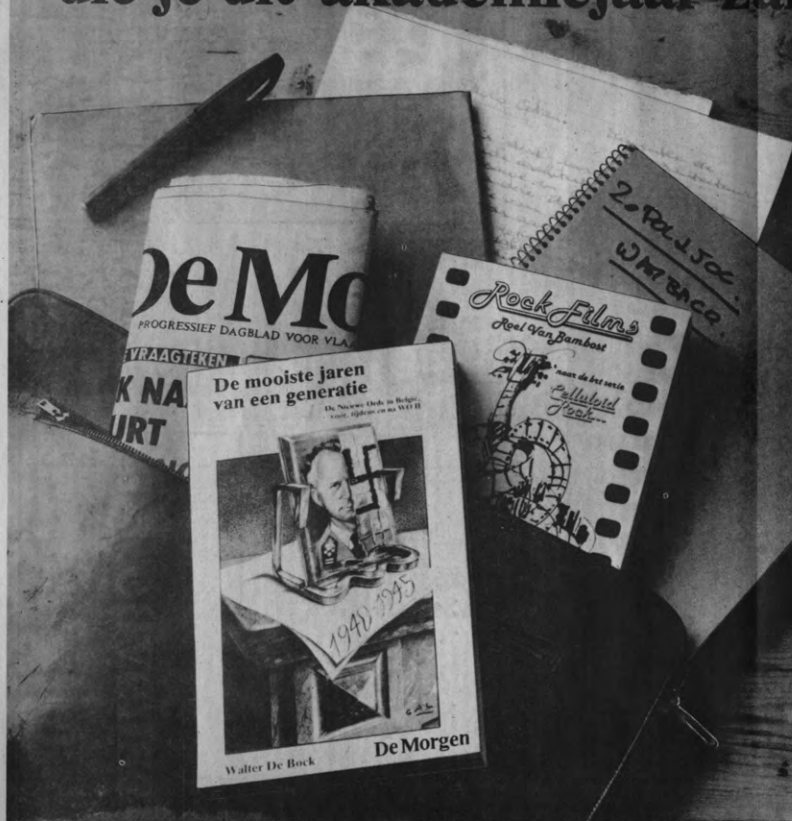
016 / 22.24.25

Zaal der Hallen
Zeelstraat 1
3000 Leuven

De beste feestzaal
aan de meest
voordelige
voorwaarden

centraal gelegen

Waarschijnlijk de meest kritische lektuur die je dit academiejaar zal voorgeschoteld krijgen

Trakteer jezelf op een studentenabonnement van De Morgen. Dan heb je 9 maanden lang elke dag recht op grondige, kritische informatie. Informatie die je in geen enkele cursus terugvindt. Je krijgt er gratis het boek van Walter De Bock of dat van Roel Van Bambost bij. Naar keuze.
'n Must voor studenten die graag iets leren.

KRITISCHE LEKTUUR-BON

Naam:.....
Straat en nr.:.....
Postnr. en plaats:.....
Leeftijd:..... Beroep:.....

- Ik neem een studentenabonnement van 9 maanden (van 15 oktober '82 tot 15 juli '83) op De Morgen (3.155 BF)
Ik kies als kado het boek van:
 Walter DE BOCK (De mooiste jaren van een generatie)
 Roel VAN BAMBOST (Rock films)
 Ik stort het verschuldigde bedrag op rekeningnummer 870-0001680-94 van S.V. DE MORGEN
 Ik voeg bij deze bon 'n cheque betaalbaar aan de S.V. DE MORGEN.
Stuur deze bon naar: DE MORGEN ABONNEMENTEN
Bagattenstraat 174, 9000 GENT.

De Morgen trapt je een geweten

Cas versus Kassa

Je kent het ook wel, het gegoochel met wilde verhalen over het rockmilieu. Groepies, drugs, alcohol, veel poen en vooral domheid, gebrek aan maatschappelijkheid, geleefd te worden. Het is weinig relevant deze eeuwige stories te staven of te ontcrachten, maar het is wel leuk een rock-specimen te kunnen spreken, die zo zijn eigen kijk serveert op rock en zijn ingrediënten. Cas Vandertaelen, zanger en akrobaat bij Lavvi Ebbel, is er zo een.

Cas staat 's morgens op en groet de dingen. Lavvi Ebbel, zijn adamsappel, is allesbehalve een alledaagse groep en dat gemis aan standaardisatie laat zich voelen. Inderdaad, pas nu begint tot brede lagen van de Vlaamse bevolking door te dringen dat Cas en co okselfris en kwik als kabeljauw zijn. Ze zitten bij een klein platenlabel, hun management kan als kleinschalig (maar efficiënt) omschreven worden en hun visie op alles, wat buiten rock gebeurt, is zo gezond als een krakendnieuwe termometer.

Het volgende interview is dan ook een (onvolledige) inleiding op de volgende items: sukses, verkoopbaarheid, Jaws, Joepie, verlies, engagement, frieten, toonbank, waanzin, studio, Schuermans, trends en kleinkunst. Als je dit een vreemde verzameling vindt, dan moet je dringend eens Cas en Lavvi Ebbel gaan bekijken en daarna je definitie van 'vreemd' herzien. Kom, meneer Vandertaelen, deze taperecorder staat hier niet zomaar...

Veto: *Alles kits met Lavvi Ebbel blijktbaar, want jouw agenda kent nog weinig blanco pagina's.*

Cas: Inderdaad, het draait zeer goed met Lavvi Ebbel. We hebben dit jaar al meer dan 80 optredens gedaan. We zullen het daarom nu wat zachter aan doen: nog een paar concerten en daarna boeken toe voor drie maanden. We nemen misschien nog een plaat op, een mini dit keer, die pas begin volgend jaar zou uitkomen.

Petit Parsley

Veto: *Jullie nemen op bij Parsley, zoals veel groepen uit de nieuwe lichte. Is Parsley zo speciaal?*

Cas: Het probleem is dat er in België weinig platenfirma's zijn, waar het voor Belgische groepen aangenaam werken is. Er zijn wel groepen, die het bij andere firma's dan Parsley proberen, maar na de mooie woorden en beloften komt er niet veel meer van... De politiek van de gevestigde firma's is engsteest. Men investeert niet. EMI steekt zakken geld in de Stones en andere grote namen maar een budget voor Belgische groepen, daar piekeren ze over. Ik denk echter dat je de mensen voor alles warm kunt maken, dat de Belgische rock kan verkopen. Kijk naar De Kreuners, Allez Allez, TC Matic... TC Matic verkoopt 15000 platen!

Veto: *Inderdaad, TC Matic loopt goed maar ze verhuizen dan toch maar van Parsley naar EMI.*

Cas: Dat is ook momenteel de ondenkbare taak van Parsley. TC Matic draait eerst goed bij Parsley maar gaat later naar een grote platenfirma (EMI) en naar een grote manager (Herman Schuermans). Natuurlijk, de platenfirma's zijn intelligent, het zijn haaien: ze laten Parsley draaien, ze laten groepen groot worden bij Parsley en dan komen ze af. Echter, ik moet het nog allemaal zien. Parsley heeft trouwen, die EMI niet heeft. EMI is een multinational, vol burokraten, terwijl Parsley werkt met mensen. Ze kennen iemand in New York, iemand in Parijs, ... en iemand kennen is veel efficiënter dan wat platen sturen naar een EMI-filiaal in Honolulu. Hoedanoek, ik ben bang van die grote firma's en die haaien.

Lavvi Ebbel — Podium: 11 — 0

Veto: *Het kleine Lavvi Ebbel tussen de grote menen... maar Lavvi Ebbel op zich is ook geen kleintje. Jullie staan met een complete voetbalploeg op een podium. Hoe kunnen jullie dat finansieel bolwerken?*

Cas: We hebben geluk dat we allemaal een job hebben. We vragen 35000 frank nu, daarvan gaat 12000 frank naar de PA maar omdat we met elf zijn gaat het

grootste deel van de rest naar benzine. Daarbij komt nog dat we allemaal in verschillende steden wonen, dus reken maar uit... Nu ja, als in de krant en in Joepie staat, dan denkt iedereen dat je veel verdient. Ik heb misschien al met Lavvi Ebbel 10000 frank verdiend en ik ben er reeds vier jaar mee bezig!

Veto: *Goed, alles bij elkaar opgeteld is die 35000 frank niet overdreven maar het blijft veel geld. Vrees je niet dat kleine organisatoren dat financiële risico niet meer zullen durven nemen?*

Cas: Het aantal organisatoren, waarvan ik weet dat ze verlies maakten, is zeer klein. Het omgekeerde gebeurt meer: je speelt voor 35000 frank en de organisator duwt een sporthal vol volk. Die kan dan zijn winst tellen! Daarom is de politiek van De Kreuners goed: een bepaalde som vragen én een procent op de inkom.

Veto: *Bij dit alles komt nog dat we langzamerhand een gesatureerde situatie krijgen. Alle grote Vlaamse bands hebben bijna overal gespeeld. Zal dat ook niet resulteren in minder en minder optredens?*

Cas: Inderdaad, groepen als Luna Twist, TC Matic, Lavvi Ebbel, Red Zebra... zijn bijna uit het Belgisch circuit gegroen. Je zal ze binnenkort niet meer kunnen horen in jeugdclubs, maar alleen nog op grotere festivals, ook omwille van de stijgende prijs. Tussen haakjes, die hoge prijs heeft een groot voordeel. Als een organisator 50000 frank moet afdoeken, dan moet hij zich engageren, dan moet hij het goed doen. We zullen wat meemaken, denk ik, als we weinig geld vragen. Kijk maar eens naar Nederland... Daar worden jeugdclubs gesubsidieerd, hun verlies wordt altijd terugbetaald. Wat gebeurt dan? Ze moeten dan Lavvi Ebbel hebben, je wordt prachtig onthaald, je krijgt kortrijk je geld, maar er zit 2 man in de zaal, want geen enkele affiche werd verspreid.

Veto: *Minder optredens maar voor meer volk betekent ook sporthallen, polyvalent beton en lekkende fessittens, allemaal synoniemen voor een slecht geluid en pubers, die hun lief komen aflikken. Stoort je dat niet?*

Cas: Ik kijk zeer veel naar mijn publiek, en de activiteiten, die ontplooid worden, grenzen inderdaad aan het ongelofelijke. Dat is echter niet alleen in sporthallen zo, dat zie je ook op Mallemt. Goed, het is nu eenmaal de realiteit... Ik heb al meegemaakt dat ze voor het podium frieten aten. Een troost is wel dat hetzelfde gebeurt als topgroepen in de Ancienne spelen.

Studios con los paranoios

Veto: *Even terug naar jullie platenwerk. Jullie worden veel gedraaid op de radio, jullie zijn populair maar resulteert dat ook in verkoopcijfers?*

Cas: Ik heb toevallig zojuist mijn papieren van Sabam gekregen, dus ik weet wat we verkocht hebben. Van die ASLK-elpee (met "No place to go" op) weten we nog altijd niks. "Er is iets verloren gegaan", schijnt het. Van "Give me a gun" hebben we er 2500 verkocht, van "Telephone" gingen er 1000 weg in 1981 maar daar komen er dit jaar we evenveel bij en "Albù-meth" is aan 4000 nu. Ik vond die laatste maxi achteraf gezien wat braaf, maar goed, het zijn allemaal singlenummers en daarom loep je ook goed.

Veto: *Jullie zijn een typische live-groep. Levert dat geen moeilijkheden op in de studio, ik bedoel, kan je jezelf invleien én uitvleien in een studio?*

Cas: Ik kan me geen grovere kwelling voorstellen voor een muzikaal artiest dan een plaat opnemen. Niemand, die niet in de business zit, realiseert zich wat dat is. Je hebt muziek in je hoofd, het is al moeilijk om die uit je hoofd te krijgen maar om dat dan over te brengen op een plaat... dat is waanzin. We zouden beter live-platen maken, denk ik.

Veto: *Je kent dus duidelijk stress in de studio.*

Cas: Natuurlijk, want in eens studio is het echt zeer moeilijk. Veel mensen vergeten dat Talking Heads, David Bowie, B-52's en zo repeteren in een studio. Die gaan elke naar de Bahama's, beginnen te spelen, zeer ontspannen en als iets goed is, nemen ze het op. En Belgische groepen? Je repeteert je zetaal en opeens is de grote dag daar. Je betaalt 3000 frank per uur, je zit daar zenuwachtig want alles moet vooruit gaan, je wordt nog zenuwachtiger... Hoedan ook, het is een uitdaging, die ik graag aanpak. Ik ben dol op de reuk van de studio.

Herr Schuermans

Veto: *We moeten het ook eens hebben over Herman Schuermans. Hij heeft zowat het monopolie van het aanbod van buitenlandse groepen, die hier komen spelen, hij werkt bij een grote platenfirma (WEA) en hij is onlangs manager geworden van TC Matic en Allez Allez. Hoe bekijkt je dat allemaal?*

Cas: Wat ik apprecieer aan Schuermans is dat hij tenminste iets doet. Torhout-Werchter en zo... Ik ben niet akkoord met de manier waarop maar hij doet het toch mar. Hij is voor mij het voorbeeld van de actieve kapitalist, die wil investeren, die durft vooruitgaan. Hij gebruikt de positieve kanten van de liberale ideologie, het dynamische ervan. Ik heb Schuermans liever dan al die mensen, die al jaren bij platenfirma's zitten, maar die nog geen poot uitgestoken hebben. Hij is tien jaar geleden begonnen met het alternatief circuit, maar nu is hij wel geïntegreerd en ingekapseld, wat jammer is. Wat mij stoort aan Schuermans en zijn omgeving is dat ze werken als gieren. Ze zien groepen in hun beginstadium en ze vinden het slecht, ze kijken niet verder dan hun neus lang is. Echter, als je iets bewezen hebt, als je vijf jaar gewerkt hebt, dan nemen ze je. En daar heb ik

geen respect voor.

Veto: *Er zijn waarschijnlijk nog andere soorten mensen?*

Cas: Gelukkig. Mensen als Gust De-cooster, Marcel Van Thilt, Geert Van-roelen (de pioniers vroeger van FM Brussel, nu respectievelijk bij BRT 2, Arbeid Adelt en The Employees), daarvoor heb ik respect. Die hebben Lavvi Ebbel gezien, drie jaar geleden, in een afgrijselijke zaal, met een afgrijselijke PA. Tijdens een afgrijselijk optreden. En zij waren entoesiast. We speelden slecht maar ze zagen dat er iets in zat, dat we iets te zeggen hadden. Dat heb je als groep nodig, die liefde, dat aanvaarden met de gebreken. Ik spreek altijd over mijn zwart boek en mijn gouden boek. In mijn zwart boek staan alle mensen, die gezegd hebben: "Geef Lavvi Ebbel nog 6 maanden en ze komen niet meer buiten." Dat noem ik iemand kwalijk, dat maakt mij ziek. Zulke mensen zijn trendy: ze zien een groep, die een beetje speciaal is en ze durven er niet op inpikken, maar zij er staat, staan ze er ook.

Veto: *Je hebt het dus weer over Schuermans?*

Cas: Niet alleen over Schuermans, natuurlijk, maar ja, hij is ook begonnen neuzen rond ons toen we begonnen te lopen in het buitenland. Hij is voor buitenlanders ook het instituut van alle Belgische groepen, hoewel hij daar

meestal geen bal mee te maken heeft. Zo vergaat dat. Ook akelig bij hem is dat hij van muziek buiten zijn business niks afweet, hij is geen rockkenner. Alle mensen in de muziekbizz, die zelf geen muziek maken, daar pas ik voor op. Dat zijn meestal gespeelde kleinkunstenaars, die in een groep gespeeld hebben, met een bassist, een drummer en een elpee, die zoveel beter was dan jouw bassist, dan jouw drummer en dan jouw singletje. Zulke mensen leiden de muziekbizz en daar word ik misselijk van, dat vind ik krankzinnig.

Maar wij willen het laatste woord natuurlijk

Wwala, Lavvi Ebbel heeft weer zijn podium gebroken. Zij komen hun muzikale spitsvondigheden demonstreren op 13 oktober in de Lido. Red Zebra mag het voorprogramma uithangen (wat heen lukte). Ze brengen alvast hun nieuwe bassist mee, een Nederlander, die uit de underground-sien van van het Brussels komt. Zijn intrede in de Brugse groep leverde heel wat op: de nieuwe nummers stroomden de lopende band af en begin '83 wordt een elpee als resultaat uitgebracht. Een tiental notefisten in het Zebra-repertoir zullen zeker te horen zijn op 13 oktober. Zo, dat was het laatste woord.

fileip canfyn

LOVANIA HI-FI

A. DUCHESNE Mechelsestraat 38 3000 Leuven
016 22 55 59

Aristry in Sound
TEAC ONKYO JBL
TENSA SANYO

Restaurant Taverne De Nachtuil

Open van 18.80 's middags tot 6.00 's morgens
vr-zo van 12.00 tot 15.00 en van 19.00 tot 7.00

KRAKENSTRAAT 8
LEUVEN
tel: 016/22 02 59

Vervolg van blz. 2

Vervolg lezersbrieven

uit pure heimwee) ben ik in september nog maar eens een dag naar Leuven afgezaakt. De stofvod ligt al weer weken in de kast, verse vierbesenstroop en potten jam staan op de plank, de wijn en pizza's uit het zuiden plus een paar boeken zijn reeds lang verteerd en de beurs is leeg. Na twee en een halve maand thuis raakt de verbeelding uitgeput en het leven in een sukkelgangetje. Bij de inschrijvingen in de Hallen proef je opnieuw echter het eerste stukje Leuven dat nauwelijks laat vermoeden wat de rest van de schotel zal zijn. In de Alma en 't Stuc maak je de laatste weeten van de tweede zit mee.

Daar loop je zelfs een onbegrepen aankomend en sniperkoud Antwerps socialist tegen het lijf, een Veto-medewerker die in deze eksamentijd zijn 'Salvadoriaanse' hongerstaking van twee jaar geleden herhaald en een Duits-spuidend en belezen kritikus die luidop van Bologna droemt. Het gesprek gaat zoals gewoonte mijn petje te boven. In een hoogdravend intellectueelistisch en slechts door specialisten te volgen tempo worden er allerlei mij onbekende namen aangehaald. Men verwijst naar Marxisme en andere -ismen gooit het van boeken en muziek op

politiek. Af en toe valt er een insiders-mop. Als we dan achteraf bij Kritiak ons licht gaan opsteken, bespreken zij het neusje-van-de-zalm. Ik herken slechts de klassieke titels en moet eens te meer constateren dat ik pijlrijk oninteressant dreig te worden. Maar tegen dergelijke konkurrentie valt met middelmatig IQ moeilijk op te tornen en middelmatige mensen worden in Leuven en het werkmilieu niet meer ingehaald. Een diploma is ook niet meer wat het ooit geweest is.

"Wel voordelig voor de industrie en het bedrijfsleven", moet een oud-student-vertegenwoordiger toegeven, "want alleen de besten komen nog aan de bak." Bovendien is er daar nog de opnieuw lamentabele arbeidspositie van de vrouw. "Le prestige viril est bien loin de s'être effacé." Een somber perspectief. Als klap op de vuurpijl een "opbeurend" bericht van A. Bonte, directeur van de Dienst voor Studieadvies van de Rijks-universiteit van Gent. Blijkt hoe bar slecht pol en soc wel op de arbeidsmarkt ligt. Maar geen nood, stelt de auteur gerust, in de jaren '80 hoeft je geen schaaft met vijf poten te zijn. Je moet enkel beschikken over mondelinge en schriftelijke expressievaardigheden, talenten, vertrouwen met het economisch denken, en introductie in de organisatiepsychologie, management-kapaciteiten en een initiatie tot informatieverwerking. (sic) Wat voor een schaaft dat ook mag zijn! Als vrouw en als middelmatig student op dit moment dan wel een zwart schaaft.

Ten voorlopigen troost nam ik (eindelijk) "Le duxième sexe" van de Beauvoir onder de arm. Ik ga er gvd werk van maken!

Kleo

kreten & gefluister...

Ook de stad Leuven houdt liefst zijn vuile potjes gedekt. Maar misschien kan jij ons helpen om de stank erin te houden.

Geroddeld in de marge. • Want de nieuwkomers druppelen Leuven binnen, en de kafees stromen vol. Dan heb je toch enkele topics nodig waarover je luidop je mening kan verkondigen, nee?

Het Grand Bazar Concern herenigt de Duitse natie. • Wellicht reeds gehoord van het ontstellende kas-succes dat de heruitgave van *Adolf's Mein Kampf* boekte in o.a. de GB? • Bepaalde media zijn daar echter zo opgesprongen, dat GB ze zag vliegen en de nodige veiligheidsmaatregelen trof. • Als tegengewicht voor de ideologisch geladen boekenverkoop rammelde deze grootwarenhuisketen zijn pannen, en in de rayons van de afdeling "keukenbenodigdheden" kan je nu vuurvaste kommen vinden uit de *Deutsche Demokratische Republik*. • Je ziet maar zo zijn het toch weer de Russer, die het laatst lachen. • De gebruiksaanwijzing voor genoemde scho-tels vermeldt onder andere volgende waarschuwing: "Sie werden selbstverständlich das Glasgefäss wie jedes andere gute Geschirr behandeln und die Schüssel nie leer auf die Heizquelle stellen." De boekenstal-letjes liggen in de GB een stuk verwijderd van die scho-tels...

De koning en zijn feministen. • Het moet nu zo'n dikke twee jaar geleden zijn dat onze vorst zijn handtekening ter goedkeuring zette onder een KB inzake persoonsadvertenties. • In dat besluit werd gesteld dat uit gepubliceerde werkaanbiedingen geen diskriminatie mocht blijken voor één van de twee menselijke geslachten. En wat lezen wij in een Leuven's advertentieblad van 9 september '82? • "Dulle Griet Vrouwenboekhandel zoekt vrijwilligster voor Franse boeken en platen..." en nog: "Dulle Griet zoekt public relations vrouw, wordt vergoed..."

Foel, dames, wie had het daar over seksisme?

De et(t)er in en uit met de vrije radio's. • Dat Scorpio terug (of nog steeds) in de eter is zonder reclame, kan ons alleen maar blij stemmen. Ondertussen wachten we met spanning op de zgn. *Scorpio-one*, mé reclame. • Maar geen zorg als die twee elkaar kapotkonkurreren kunnen de ex-medewerkers wellicht ingaan op volgende oproep die verscheen in *De Morgen* van 25 september. • "Gezocht medewerkers en financiers (reklame?) voor Leuvense linkse aktieradio." Men wende zich tot ene Luc, PB 11 (rara, wie's da?)

De K van de KUL. • Bij de openingspeech van rektor Piet De Somer bleek eens te meer hoezeer onze mooie katholieke traditie zijn stempel drukt op rituelen als de opening van het academiejaar. • Zoals je elders in dit nummer kunt lezen, had de rektor het over een bepaald moment over de "anticonceptie van de jongeren en euthanasie van de ouderen". Zoals je kan zien, werd het woord *abortus* zorgvuldig vermeden. • En verder in zijn uiteenzetting bracht rektor De Somer opnieuw het theologisch vraagstuk van de Heilige Moeder aan de orde met volgend citaat: • *Want er is geen zwangerschap zonder het verbreken van de maagdelijkheid.*

Om te sluiten: wij verwachten nog steeds zoveel mogelijk roddel uit de kringen en/of raden, en herhalen hier onze oproep (die overigens ook geldt voor alle roddels). **Stuur jouw invallen en ideeën, diverse tot dijenkletsen leidende grollen en dergelijke maar op naar: *Kreten en Gefluister*, rubriek VETO E. Van Evenstraat 2d 3000 Leuven**

WIV

Vervolg van blz. 8

Neruda's Wintertuin

Eindelijk Neruda dan. Een stukje rekkerende literaire kritiek dus. Het gaat hier om de bundel 'Wintertuin', vertaald door Ank Vanvoorden en uitgegeven door 'het Masereelfonds'. Volgens de flaptekst is dit één van de acht bundels die na Neruda's dood verschenen zijn, en die hij tijdens zijn laatste levensjaren in Frankrijk geschreven heeft. Dit laat al vermoeden dat een ouder geworden, terugblikkend, reflektierend en berustend dichter aan het woord is. (Met dergelijke plattitudes pleegt de kritikus zijn schaarse lezers om de oren te slaan.) Inderdaad wordt deze wat makkelijke voorspelling ingelost, maar dan wel op een onverwacht intense en diepgangende manier. (De implicatie waar de kritikus zijn lezers hier naar laat zoeken, is dat als dit niet het geval was, dit geen poëzie zou zijn. Het is dus duidelijk een overbodige frasering.) Neruda verschijnt hier niet alleen als een wijze, vergoelijkende oude man, maar vooral als een verbitterde, door het leven getekende grijsaar. (Vanaf nu neemt de lezer de tweede stem over.) Hier spreekt de man die in zijn magistrale autobiografie 'Ik beken, ik heb geleefd', schreef: «Ik geloof niet in originaliteit. Het is domweg het zoveelste fetisj dat onze tijd van pijsnelle afbraak heeft uitgevonden die ziekelijke originaliteit is een modern bedenkfel, een

verkiezingsstunt.» Het is ook de man die in diezelfde autobiografie schreef: «Aan het gebruik van de taal als kledingsstuk of als lichaams-hud, compleet met mouwen, opgelapte stukken, transpiratie-zweet- en bloedvlekken kun je de schrijver herkennen.» Wie dergelijke woorden neer kan schrijven, wie het dichterschap zo kan omschrijven, moet wel een groot schrijver zijn. En de Neruda dat is, daar laat zijn Canto General de Chile geen twijfel over bestaan.

Wat nu van Wintertuin. Het zijn louterende en gelouterde woorden, zonder ideosynkratische franjes, woorden waar de lezer in kan vertoeven. Eens deze wereld betreden is hij op zoek naar de grote man achter deze woorden, de authenticiteit van deze reuke poëzie dring zich onontkoombaar op als een zalving en laving (zegt die tweede stem: ver-rader, je herleidt het weer tot kritische of thematische dooddoeners).

Goed. Dit is mooie, intense, eenvoudige, betekenisvolle poëzie.

Jan Flamenco

Pablo Neruda. Wintertuin. Vertaald door Ank Vanvoorden. Masereelfonds, Gent, 1982. 36 blz., 235 Bfr.

VETO ZOEKTE

teneinde de nachtrust te verzekeren
TECHNISCHE MEDEWERKERS

Zin in fotografie, lay-out of zetwerk?
(Je krijgt een gratis opleiding!)

LOOP 'S LANGS OP DE PERMANENTIE

Slachting in Palestijnse vluchtelingenkampen: «Wir haben es nicht gewusst»

«Een kind lag op de weg, als een afgeknapte bloem. Het kon niet ouder zijn dan drie jaar. De achterkant van haar hoofdje was weggeschoten door een kogel die door haar hersenen was gejaagd. Daarnaast een vrouw met een kleine baby tegen het lichaam gedrukt. De kogel die door haar borst was gegaan, had ook haar baby gedood.» Een uittreksel uit het ooggetuigenverslag van de correspondent van The Times in Beiroet. Honderden weerloze Palestijnse mannen, vrouwen en kinderen als beesten afgeslacht in de vluchtelingenkampen Sabra en Shatila door de rechts-kristelijke milities.

Enkele dagen tevoren was het Israëlische leger Beiroet binnengetrokken, het akkoord-Habib negerend, maar volgens de Israëlï -nodig om de orde te handhaven na de moord op de president-elect, Beshir Gemayel. Die 'orde' schijnt te zijn de fysieke eliminatie van de Palestijnse bevolking, de Endlösung waar het super-havikenduo Begin-Sharon zo van droemt. Dan is het Palestijnse probleem inderdaad volledig van de baan, gruwelijk-letterlijk.

De multinationale vredesmacht (Italië, Frankrijk en Amerikanen) vond het niet nodig de afgesproken tijd in Beiroet te blijven. Nochtans stond, op uitdrukkelijke vraag van PLO-leider Yasser Arafat, een paragraaf in het evacuatie-akkoord waarin gesteld werd dat de vredesmacht de veiligheid van de Palestijnse burgers in de vluchtelingenkampen zou garanderen. Als die vredesmacht dan 14 dagen te vroeg haar schop afkuist, draagt ook zij de morele verantwoordelijkheid voor het bloedbad.

Ondertussen breekt ook in Israël zelf de kritiek los. En wordt openlijk het afreden van Begin en Sharon geëist. Zelfs in Begins eigen Likode-rangen komt er reactie. Betogingen worden met harde hand uiteengegeven. De cynische uitleg van Begin over de massamoord doet ook weer denken aan die andere gruwel-periode uit de recente geschiedenis: «We wisten het niet...» Toch legt hij de eis van zijn eigen president om een onafhankelijke onderzoekskommissie samen te stellen naast zich neer.

(N.B.: Begin is op gebied van slachtpartijen niet aan zijn proefstuk toe. Als leider van de terroristengroep Irigoen moordde hij in april '48 het Arabisch dorpje Deir Yassin uit: 254 doden, vooral vrouwen en kinderen. De Britse regering, die toen Palestina als mandaatgebied bestuurde, zette 30000 pond op zijn hoofd!)

De Europese ministers van buitenlandse zaken slaagden er intussen in om Israël niet met naem en toenaem te vernoemen voor zijn betrokkenheid bij de moordpartij. Van eventuele sancties natuurlijk helemaal geen sprake. De Argentijnse 'agres-

duidelijke taal tegenover Israël hebben we van hem nog niet gehoord.

Gelukkig blijft niet iedereen bij de pakken zitten. Betogingen, benefiets en andere solidariteitsakties worden georganiseerd. Hier in Leuven gaan we van start met een PALESTINAKOMITEE. Alle geïnteresseerden zijn natuurlijk heel welkom. De startvergadering heeft plaats op maandag 11 oktober om 20.15u in 't Stuc (1e verdiep).

Op het programma: kennismaking, overzicht politieke situatie, discussie over doelstellingen en werking van de komitee, organiseren van een Palestina-avond eind oktober.

Kontaktdadres: Palestijnskomitee Leuven, Bert De Bellder, Vaartstraat 99 (Halfmarktstraat 19B).

